

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2585/2568

พนักงานอัยการจังหวัดสมุทรสาครโจทก์ นาง ว. กับพวกผู้ร้อง นาย ช. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 245, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น ให้จำคุกตลอดชีวิต ซึ่ง ป.วิ.อ. มาตรา 245 วรรคสอง บัญญัติว่า คำพิพากษาเช่นว่านี้จะยังไม่ถึงที่สุด เว้นแต่ศาลอุทธรณ์จะได้พิพากษายืน ดังนั้น แม้จำเลยที่ 1 จะอุทธรณ์ขอให้ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิจารณาลงโทษจำเลยที่ 1 สถานเบากว่าที่ศาลชั้นต้นกำหนดเพียงประการเดียว แต่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ก็จำเป็นต้องพิจารณาและวินิจฉัยคดีเสียก่อนว่าจำเลยที่ 1 ได้กระทำความผิดฐานดังกล่าวจริงหรือไม่ แม้จำเลยที่ 1 มิได้ยกปัญหาดังกล่าวขึ้นฎีกาก็ตาม แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบ มาตรา 225 เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 7 เพียงแต่พิจารณาตามปัญหาที่จำเลยที่ 1 อุทธรณ์จึงเป็นการไม่ชอบด้วยบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น สมควรยกฟ้องสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิจารณาพิพากษาใหม่ต่อไป

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83, 91, 288, 371 ริบอาวุธมีดของกลาง จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ ส่วนจำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้โจทก์แยกฟ้องจำเลยที่ 2 เป็นคดีใหม่ และจำหน่ายคดีสำหรับจำเลยที่ 2 ออกจากสารบบความระหว่างพิจารณา นางวารุณี ผู้ร้องที่ 1 เด็กชายกฤษณะ และเด็กหญิงณัฐธิดา โดยนางวารุณีผู้แทนโดยชอบธรรมผู้ร้องที่ 2 และที่ 3 ยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นค่ารักษาพยาบาล 25,000 บาท ค่าปลงศพและค่าจัดงานศพ 30,000 บาท ค่าซ่อมรถจักรยานยนต์ 15,000 บาท ค่าเสื่อมราคารถจักรยานยนต์ 20,000 บาท ค่าขาดรายได้อุปการะสำหรับผู้ร้องที่ 1 เดือนละ 8,000 บาท เป็นเวลา 32 ปี เป็นเงิน 3,072,000 บาท ค่าขาดรายได้อุปการะสำหรับผู้ร้องที่ 2 และที่ 3 เป็นเงิน 2,000,000 บาท ค่าเสียหายต่อร่างกาย จิตใจ และค่าทำขวัญ 1,000,000 บาท รวมเป็นเงิน 6,162,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 5 ต่อปีของต้นเนียดังกล่าวนับแต่วันยื่นคำร้องไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้องทั้งสาม จำเลยที่ 1 ให้การขอให้ยกคำร้อง ระหว่างพิจารณา มารดาของจำเลยที่ 1 มอบเงินค่าปลงศพ 10,000 บาท ให้แก่ผู้ร้องที่ 1 แล้วผู้ร้องที่ 1 ถอนคำขอในส่วนที่ขอให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าปลงศพและค่าจัดงานศพ ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 371 ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น ลงโทษประหารชีวิต ฐานร่วมกันพาอาวุธมีดไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับ 1,000 บาท จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78

ประกอบมาตรา 52 (2) ให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุกตลอดชีวิต ฐานร่วมกันพาอาวุธมีดไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้กึ่งหนึ่ง คงปรับ 500 บาท รวมสองกระทง คงจำคุกตลอดชีวิต และปรับ 500 บาท ไม่ชำระ ค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ริมของกลาง ให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 1,027,520 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 15 สิงหาคม 2566 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้องที่ 1 ชำระเงิน 800,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 15 สิงหาคม 2566 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้องที่ 2 และชำระเงิน 1,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 15 สิงหาคม 2566 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้องที่ 3 ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแบ่งให้เป็นพับ (ที่ถูก ค่าขออื่น นอกจากนั้นให้ยก) จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้น อุทธรณ์ในคดีส่วนแบ่งให้เป็นพับ จำเลยที่ 1 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษา ลงโทษจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น ให้จำคุกตลอดชีวิต ซึ่งประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา 245 วรรคสอง บัญญัติว่า คำพิพากษาเช่นว่านี้จะยังไม่ถึงที่สุด เว้นแต่ ศาลอุทธรณ์จะได้พิพากษายืน ดังนั้น แม้จำเลยที่ 1 จะอุทธรณ์ขอให้ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิจารณา ลงโทษจำเลยที่ 1 สถานเบากว่าที่ศาลชั้นต้นกำหนดเพียงประการเดียว แต่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ก็ จำต้องพิจารณาและวินิจฉัยคดีเสียก่อนว่าจำเลยที่ 1 ได้กระทำความผิดฐานดังกล่าวจริงหรือไม่ แม้จำเลยที่ 1 มิได้ยกปัญหาดังกล่าวขึ้นฎีกาก็ตาม แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ความสะดวกเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ อาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 7 เพียงแต่พิจารณาตาม ปัญหาที่จำเลยที่ 1 อุทธรณ์จึงเป็นการไม่ชอบด้วยบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น สมควรย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิจารณาพิพากษาใหม่ต่อไป พิพากษายกคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ให้ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิจารณาคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ อาญา มาตรา 245 วรรคสอง แล้วมีคำพิพากษาใหม่ตามรูปคดี

องค์คณะ

พนมวรรณ ทองวิฑูโรภมาลย์ · ฉัตรชัย ไทรโชต · สุพิชญ์ กรอบคำ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2585/2568>